

over for Ægtefælle og Børn; i mange Tilfælde vil han slet ikke være Foreldrenes Forsørger. Vil man udvide den naturlige Regel om Erstatning til dem, som den afdøde var pligtig at forsørge, til dem, som han faktisk forsørgede, fører Konsekvensen let til Ændringsforslaget under Nr. 6, hvorefter Erstatning skulde gives til „de Slægtinge, som den forulykkede helt eller i alt væsentligt forsørgede“, ja vel endnu videre til alle dem, som han faktisk — maaste ifølge den mest bindende moralske Forpligtelse — forsørgede, selv hvor han ikke var knyttet til dem ved Slægtskabets Bånd. Men herved føres man ind paa et Omraade, hvor det i det enkelte Tilfælde vilde blive saare vanskeligt at drage den behørig Grænse, navnlig naar ogsaa den „delvise“, maaste rent forbigaaende, Understøttelse skulde medføre Erstatningspligt. Tilføjes maa det derhos, at man derved vilde gaa langt videre, end de almindelige Regler om Stadeserstatning medføre.

Til Ændringsforslaget under Nr. 8, 1ste Del, turde det være tilstrækkeligt at bemærke, at det synes overflødig, da det vel næppe kan betvivles, at der paa Finansloven kan bevilges Erstatning ud over de ved den heromhandlede Lov hjemlede Krav, og til Nr. 8, 2den Del, maa det siges, at det næppe vil være heldigt at lægge noget Bånd eller Tryk paa Domstolene ved disses Overvejelse og Afgørelse af, hvad der i de enkelte Tilfælde maa anses som en rimelig og passende Erstatning til den berettigede.

Udvalgets Medlemmer N. S. Larsen, S. Nielsen og Wistoft ere enige i den Opfattelse, hvorfra det oprindelige Lovforslag er gaaet ud, at der ikke i den Omstændighed, at der ved Lov gives nærmere Forskrifter om Statsbanedriftens Erstatningsansvar, indeholdes tilstrækkelig Anledning til at ændre de i denne Henseende hidtil gældende Regler med Hensyn til Driften af private Baner. Disse Regler — der hjemles ved de af Regeringen i Genhold til Lov meddelte Eneretsbevillinger, og som gaa ud paa, at Bevillingshaverne ere pligtige til at erstatte al den Skade, som ved Befordringen tilføjes Personer eller Gods, medmindre

det bevijes, at det enten er den skadelidendes egen Skyld, at han har lidt Skade, eller at denne er bevirket ved et uafvendeligt Tilfælde — synes i og for sig at maatte betegnes som fuldkommen skyldstgørende, og det forekommer da ikke Mindretallet at være ganske stemmende med det Hensyn, Statsmagten plejer at iagttage over for Indehavere af Bevillinger eller Koncessioner, som den har udstedt, at der uden tvingende Grund paabydes Forandringer i disse Bevillingers eller Koncessioners Indhold. I Genhold til denne Betragtning har Mindretallet i Udvalget stillet Forslag om at begrænse Lovforslaget til kun at angaa Statsbanedriften; men da dette Forslag ikke har mødt Tilslutning fra anden Side i Udvalget, og Ministeren heller ikke har ment, saaledes som Sagen nu forelaa, at kunne tilraade en Tilbagevenden til det af Regeringen fra først af indtagne Standpunkt, har Mindretallet fundet det unyttigt at fastholde sit Ændringsforslag, og man slutter sig til Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger, idet man gaar ud fra, at de Regler, det indeholder, om de end i Formen ere forskellige fra dem, der nu gælde for de private Baner, dog næppe i Realiteten ville kunne føre til væsentlig andre Resultater.

I Genhold til ovenstaaende stilles følgende

Ændringsforslag:

Af Flertallet (Af. Christensen, Gulbrandsen, Oscar Hansen, Svend Høgsbro, Harald Jensen, Krabbe, S. Sørensen, S. Sørensen og Zahle):

Til § 1.

1) I Linie 2—3 udgaa Ordene „som ikke ere i Statsbanens Tjeneste“. I Stedet sættes: „for hvem der ikke paa Grund af Tjenesteforhold under Statsbanen gælder særlige Erstatningsregler.“

Af samme:

2) I Linie 4 indstødes Ordet „grov“ foran „Uagtksomhed“.